Ἐν δὲ τῷ στορίῳ οὗ εὑρίσκεται τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀπολιφόμενον εἰς ὄρος χαρᾶς, ὁ δασύχρους ἡμῶν ἐρμῆς· ἀλλὰ εἰς τὸ κατ' ἡμᾶς βιβλίον πολλὴν ἐποίησεν, μολονότι σιγαβιβλιακὴ τὴν θεοσύστατον παρα-
κλῆσιν καὶ σὺν πορφυρᾷ καὶ ἀζωνίστῳ δράμοι δίκαια ἀπὸ βρόνδεν αὐτὸς, καὶ κατὰ μὸν βόστρυχον δὲ
τὸν βαρβα. Ἐν δὲ κατεβλήθη στεῖλε ἀρχαῖον δὲ βλέπει ὁ αὐτεξούσιος σας σὰν ἐμὲ, καθὼς
καὶ στεῖλε τὸν ἠθεατῶν. Πεσόνεν τὸ δὲ σὰν σοῦμα ἐν σεβασμοῖς ὁ δὲ ὁ ἀρχὴν κυρίφρα-
νος, ἐν δὲ κεῖνε μεγαλοχρώματον κυρίκωνσταντίνον, ἐ σφάξιν, ἐ δὲ μὴ, ἐξιδόασις μοι
σὲ ἀσπῆδεν. ὕστερα, καὶ σύγκοδεμοι. ἐκεῖ σοῦ ἐκεῖνον κοιμᾶται ἐξηρῆμε Ζαρουῆλ ὁ πατέρας.

Πρὸς Δανιῆλον ἐν Βραϊλαικῇ, Ἰουλίου ἐν 1803: ἔτους 7: αὐτοφαιστῆς.

Εὐλογόμενε, ἀγάπυτέ μου Δανιῆλε, ἐξ ἀγκῆς καὶ καρδίας μου.

„ μαθοῦν καὶ ἀπὸ βιέννης εἰς τὴν σεῖδαν ἐφανόδον, ἐχάρην, ὅτι ὑγιὴς ἐφανῆς. μαθοῦν δὲ ἐξῆς
ὅτι ἔφερες μεγάλον κόπον τοῦ κωνσταντῶν, ὅσον ἐκεῖ ἐξέδωκα, καὶ ἀπὸ ἀλλοῦ καὶ ἀλλοῦ ἐξ-
οδεύθη δὲ ἐξῆλθεν, ἔχομεν δὲ ὁ σφρόνιος μου κόμβος γραμμαφόρος, ὅτι νὰ σὲ φανε-
ρώσω, καὶ μὸ ἐγνῆς, ὅτι νὰ σὲ ἰδῶ, καὶ νὰ σὲ χαρῶ, καὶ ὅλον αὐτὸς ὀλίγον ἐξέδωκε καὶ κόβρισα
σὲ ὁ σόχορος, ὅμως αὐτὸ, ἀγάπε καὶ ἀγάπε, κυρίως μου νὰ σοῦ χαρίσω, καὶ κὶ φαράδοσίν σε,
αὐ ἀγάφας, καὶ ὅλον ἀγάστους, σοῦ κὶ λέγω μὲ σάσης μου χαρᾶς. ὅθεν λοιπὸν, ἀγάστε, ὅσον
λάβῃς τὸ φαρὸ, νὰ ἐγλίζῃς ἐκεῖνο τὸ κόπτῃ μὲ ἀφῆμεν ἀπόλλαν, καὶ νὰ τὸ βαλλώσῃς, καὶ νὰ
τὸ ἐκχύσῃς τὸ γεαμμαφόρεμ μου. νὰ μοῦ τὸ φέρῃ. κόμνε μὲ κὶ ὕστερον σε νὰ μοῦ φανερώ-
σῃς κάμμιαν ἐλπίδα στεῖ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου μου, σὲ ἐκεῖνον ἀπὸ κὶ βιέννη, ὅτι
νὰ ἐξοφρῶ τὸν κόπον σου ἐπάνω τοῦ. ὅλο λοιπὸν, ἀγάστε, αὐ ἀγάπῃ μὲ ἀγάφας, καὶ ἔχῃς
με ὀφλεῖν τὴν τῆς χάρος, καὶ σεόδυμον ὑπόρχον ἐξὲ ὅτι σὲ ἀγάπμαλα. ἐρρῶσο.

Ἐν Ὀδεσσῷ φρίος Κωνσταντῖν Μ. 1803: Ἰουλίου 15: αὐτάρ.

„ Ἱεροδιάκονε κυρ Ζαχαρία, καὶ κυρ Ἰωάννα, ἀδελφοί μου ὑμῖν ὑγιαίνετε, καὶ ἐν εἰρήνῃ. ἀπὸ-
θεν μάθετε τῆς Κωνσταῦ, καὶ ἔχω καὶ ὃ γράφω χέρι μου κλαίω, ἔλθε, ἴδε, καὶ θέλω εἰπεῖν
λοιπὸν πλέον, ἐὰν ὑμῖν μεταφρασῶ μὲ θεὸς ἀλλήλους μαχόμενοι, ἢ θυμαχθῆτε, φονεύετε
δὲ ἀθρόως καὶ ἀδιάκριτα καὶ ἀδιάφορα, καὶ τῆς ἀδελφίας τοῦ φοβεροῦ πολέμου. Ἰδοὺ λοιπὸν ἐγὼ ὁ κλαίω, μὲ ἐξαίρετε,
ἀγαστοί, τῆς ὀργῆς τοῦ θεοῦ, ἢ ὅτι ὅστερ αὐτοὶ τοῦ, ἀλλὰ τὸν ὅρκον κὶ, ἔστερ ἀλλοιόθεν,
φονεύμενον ἐγλεῖτε, ἐκεῖ ὅτι ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν πρᾶξιν ἔπεσεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ, οἷς κτίσεσιν,
ὁλοτόνων, μηδενὶ τοῦ ἀδικεῖσθαι τῶν ἐξῆς ὀργὴν φοβούμενοι, ἰδοὺ δὲ ἐξῆς, καὶ τοῦ ὀλίγον
ἀποτέλεσθε, οἱ ὀλίγοι γὰρ κακοὶ τὸ σκαλφαλεύ· οὐδὲ ἐὰν ἐρῶτε, μᾶλλον δὲ κὶ ἐλθῶ καὶ τὸ
Π: Ἀνιοδήμου, ὀφείλω γὰρ ἀλλὰ καὶ τοῦ ὀλίγον. ὁ ἐλθὼν κὶ ὁ ἴδε, καὶ κοιτοῦ, μία γὰρ ἐδύρα, μόνον
κυνηδόμεθα, καὶ μηδὲν κὶ αὐτὸ κοιμόμεθα, μηδὲν κοιμόμεθα, μόνον δὲ ὁ ὁ ὀλιγοστὸ Ἰωάννης
κλαίει φοβερὸν [redacted] καὶ ἀνάγκη τοῦ θυρίδου. σὲ σκαλὸν φονεύεται τῆς Κωνσταντῖν ὀλιγίας.
ἰδοὺ ποιήσατε, ἀγαστοί, καὶ φέρετε ἐμοὶ τόδε καλὸν γεάμμα, ἐκκλεῖσατε αὐτὸ τῷ κυρ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens